ÖMER ÇOBAN

Yalnızca Rabbine Yönel

"Rabbinin adını an ve tüm benliğinle O'na yönel!" *(Müzzemmil, 8)*

ROMAN

Aşk, insanoğlunun kalbinde hâlâ şarkılarını söylemeye devam ediyor.

Kitaplarımızın sayfalarını çevirin ve siz de hayata aşkla dokunmaya başlayın...

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata

Yalnızca Rabbine Yönel

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-125-2
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları	: 546
Aşkla Dokun Hayata	: 04
Kitabın Adı	: Yalnızca Rabbine Yönel
Yazarı	: Ömer Çoban
Yayın Yönetmeni	: Hüseyin Türkoğlu
Metin Editörü	: Ahmet Savaş Özpınar
Kapak Tasarımı	: Ferhat Çınar
İç Tasarım	: Esranur Bozdemir
Baskı Yeri & Tarihi	: İstanbul, 2015
Baskı & Cilt	: Ertem Basım

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cad.
No: 8 Malıköy-Temelli/ANKARA
Tel: (0312) 284 18 14 83
Sertifika No: 26886

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

Yalnızca Rabbine Yönel

ÖMER ÇOBAN

Hayat

"Aşkla Dokun Hayata"

Şairin "Her ne var ise âlemde, aşk imiş." dediği gibi…

Kitap sayfalarından taşıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz…

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili…

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliktir sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek…

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

"İnsan, bilmediğinin düşmanıdır!"

(Yûnus Suresi: 39)

"Allah, göklerin ve yerin nurudur. Onun nurunun misali, tıpkı içinde lamba bulunan bir kandile benzer. O lamba bir cam fanus/cam sırça içindedir. Cam fanus ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Bu lamba ne doğuya ne de batıya mensup olmayan mübarek bir zeytin ağacından tutuşturulur. Bu öyle bir ağaç ki neredeyse ateş değmeden de yağ ışık verir. Nur üstüne nurdur/pırıl pırıldır. Allah, dilediği kimseyi nuruna iletir. Allah -gerçeği anlamaları için- insanlara misâller verir. Allah her şeyi bilir."

(Nur Suresi: 35)

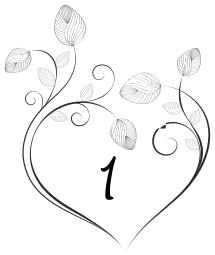

"… Çünkü İslamiyet, teslimiyettir, varlığın Allah'a karşı barışının sevgisi ve aşkıdır:
Teslimiyet ise gerçek mutluluktur.

İşte bu, senin her iki cihandaki ilahi künyendir!"

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla sabret; bu eğlenceden ve oyundan ibaret geçiş dünyasında."

1

Bir zelzele kopuyor gönlümün yurdunda.
Varlığımı alt üst eden bir aşk, sesleniyor bana.

Yer ve gök titriyor bağrımın kâinatında.

Susturamıyorum, teselli edemiyorum ruhumun feryadı figanlarını.

Bir özlem ki beni paramparça edip, sürüklüyor sevgiliye.

Ve ben, kendimi durduramıyorum. Kendime söz geçiremiyorum.

Rabbim, diyorum en yürekten gelen bir duayla.

Bu yolda, beni yalnız bırakma.

Ayaklarımı ve gözlerimi sevgiliye giden yolda sabit kıl.

Çünkü ben Rabbim, Senden geldim!

Sana geliyordum.

Aradaki zamanın boşluğunda yeterince oyalandım, kendime yazık ettim, nefsime ve şeytanıma dost oldum. Düşüncesizliğin ve akılsızlığın dipsiz savruluşlarında, düştükçe kapkaranlık kuyularıma!

Yokluğunu acıyla, kederle, hasretle, aşkla yaşıyordum.

İşte şimdi…

Beni darmadağın eden kör karanlık kuyularımdan bir bir çıkıyorum.

Ve yalnızca Sana yöneliyorum, yalnızca Sana yöneliyorum ey Rabbim.

Ama aşkla, devrimle, mücadeleyle!

Kalkıyorum ve uyanıyorum bütün rüyalarımdan.

Ey sevgili!

Sana açılan yolum, sevginin öteki lisanıdır.

Bekle beni!

…

Münzevi bir mutluluğun okyanusunda, hüzünlü bir mavi özgürlüğün umudunda, bir dağın metruk mağarasında ve yapayalnız duran bir ağacın gölgesinde yolcuydum her daim.

Her şeyin miladını tamamladığını, eskiyip gittiğini, aşina yüzlerin bir bir taşındığını; duvarların, yolların, yaprakların takvimlere yenik düştüğünü düşündükçe, gözlerim kendiliğinden yaşarıyordu.

Ah Kalbim!

Dünyanın kenarından uzay boşluğuna düşercesine sıkıntı ve ıstırap ve çile çekiyordu.

"Bu yolculuk…" diyordum, "Kendimi feda edişin rotasındaki bilinmeyen 'ben'in keşfidir."

İdraki zorlayan, düşündürmek zorunda bırakan aforizmaların, bindiğim vapurun güvertesinde martıların şiirimsi

süzülüşünde ve dalgaların çığlık koparan sesinde yankılanıyordu: Dua.

Ama o an!

O an… Ey benliğim, seni hakkıyla anlayabilmek ancak "düşünebilmenin ve sevebilmenin sessizliğini dinleyebilmek tahammülü" ile gerçekleşebilirdi.

…

Eprimiş, kenarları yırtılmış bir harita ile pusulam vardı, bunlardı yeryüzünde sahip olduğum en önemli iki varlık: Yol!

İçimde fokurdayan volkanlar, yoksul ruhumda yaşanan depremler, yüreğimde yakınlaştıkça uzaklaşan aşk… Beni arayışın yollarına savurmuştu, geri dönüşü imkânsız bir devrime sürükleyip götürmüştü.

"Bu benim mücadelemdir! Hakikatteki aşkın sarsılmasına, değişmesine ve değiştirilmesine karşı tek silahımdır!" hayatın kalbine giriş cümlesiydi bu düsturum: Kâh sesli kâh sessiz.

Bitmeyen bir yolculuktu düştüğüm yol.

Yürüyüşlerimin çoğunluğu akletmekti düşünmeyi.

Duraksız, durağansız, yalnız ama aşk dolu!

Ne çoktu geride bıraktığım şehirler… Ve daha pek çoktu gideceğim, erişeceğim mekânlar.

Geçtiğim her kıyıda ayak izlerim, uğradığım her kentte anılarım ve gölgelendiğim her ağacın altında bir imgem vardı: Benliğin yakarışı!

…

Bir mucizeydi yaşamak çizgisindeki sapmalarım ve doğrularım…

Hatırla!

Birlikte gülüp üzüldüğüm yüzlerin an geldiğinde ayrılan yollarını, dostken yabancı düştüğüm sabahların akşamlarını…

Geride kim kaldı?

Rabbim!

Bütünlüğümle sımsıkı tutunduğum ezeli amacım, insani imanım, başkalarının nazarında küçümsendikçe bende kuvvet kazanıyordu: Zaman ve sabır!

Sayısızca yuvarlandım kör kuyulara, dünyaların dışına itildim acımasızca, aklın ve hayalin kaldıramayacağı saldırılara maruz kaldım, her türlü psikolojik baskılara uğradım, aşinası olduğum yurdumda gurbet hayatı yaşadım. Ezberin keskin dişli çarkında, ruhumu ezmek ve sıradanlaştırmak uğruna, tüm koşulları aleyhimde kullandılar. Fakat yılmadım, yılmayacaktım: Otoritenin insan öğüten değirmenine başkaldırmak!

"Kollarımı sonsuzluğun sevgisine ve mananın özgürlüğüne açıyorum." diyerek kimliksiz şahsiyetlere cevap verişim, bir şarkının ve bir şiirin nakaratı gibiydi. Bu nakarat sınırları aşarak, hiç görmediğim yoksul, ezilmiş, sömürülmüş, zulme uğramış, bir kelam aşktan yoksun kalmış insanların kalbine ulaşıyordu: Sevginin engelsiz gücü!

Belki de insanlığı kuşatan iyimser eylemlerim ve fikirlerimdi, özgünlüğümün temelindeki asil duygu.

Yenilmeyecektim ve onların iblisine ortak olmayacaktım, Rabbin yardımıyla. "Sonu ölüm de olsa yürüyeceğim." de-

miştim. İki dudağımın arasından çıkan bu sözler, kişiliğimin en derin ve en yüce âleminden gelerek yeryüzündeki hayata yansıyordu. Sessiz çığlıklarıma yakışan buydu: Aynalar!

Özüm ve sözüm birdi.

Gayrı çelişkiye yer yoktu varlığımda. Bu yüzden uzaktım ruhsal hastalıklardan, başıboş yaşantılardan, amaçsız hayatlardan… Fakat hükmü kesin bir kurbandım, insani giyotinlerin acımasız mahkemelerinde!

Tarihin adaletindeki vazgeçilmez eşitlikte kimsesiz kalışım asla yıldırmadı, geri adım attırmadı mücadelemde.

Yalnız değildim.

Rahmanın benimle olduğunu en derin, en etkili, en kuvvetli duygularla hissediyordum!

Zihinsel ve duygusal olarak benimle farklı mekânlarda aynı yolculuğu yapan kişiler vardı. Tahayyülde hissedilen, var oluşundan hiçbir şüphe duyulmayan "benzerim" denilen yolcular benimle beraber ilerliyorlardı üç devirde: Geçmiş, gelecek ve çağdaş!

Muhakkak bir sonuç elde etmek değildi ilerleyişim. Fakat gayemdi ilerlemek, Rabbin özlemine doğru!

…

Hatırlıyorum, doğup büyüdüğüm evden dışarı attığım ilk adımı. Hani görünmeyen kanatlar takmıştım, gözbebeklerime dünyaları sığdırmıştım, göğsüm heyecanla dolup taşmıştı, yere sapasağlam basarak uzaklaşmıştım; durduğum ve ömrüm boyunca yalnızca iki kez geri dönüp baktığım o manevi ışığın saçıldığı, parladığı evdeki odamın penceresinden bakarken…

"Kalbi akıl sahibi olan insanların yaşamında, bazı sahneler vardır; kesik ve derin izler bırakan, ciddi yaralara sebep olan duyguların unutulmadığı… Gözyaşları. O yalnızca kişiye özgü kederin, ne yapılırsa yapılsın, kim olursa olsun, var olduğu müddetçe yüreğinden söküp atamadığını!" diye düşündüğüm, ilk yol hali izdüşümleri…

Vakit tamamlandığında herkesin bir başka âlemde yolculuğuna devam ettiği hükmüne varırken; yokluğumda hatırladığın varlığım…

Sorguluyordu heyulasını yaşamın!

Neredeydiler?

Ne bir ses!

Ne bir haber!

Kişi yapıp ettiklerinden gayrı ne bırakabilmişti geride?

Bir "Neden?" sorusuydu geride bıraktığım.

Sonra Rahmani bir düşüncenin sesi yankılanıyor kalbimin aklında:

"Onca yıl beslendikleri, gördükleri, duydukları, hissettikleri, inandıkları, sevdikleri ve üzüldükleri panoramanın çürümüş manzarasından dışarı çıkamamaları yüzündendir… Riyakârca…"

…

Pusulama bakıyorum.

"Ayrılmak" ve "Kavuşmak" hisleri bir sis bulutu gibi kaplıyor gözlerimin bakışındaki hüznü… Gitmek… O duygusal şehirlerin üstüne çökmüş kasvetli havalardan.

Eğer biraz daha kalsam, biliyordum boğulacaktım… Gidecektim vuslattaki sevgiliye!

Küfre ve haksızlığa karşı boyun eğmemek için, aşk için, Rahman ve Rahim olan Allah için kalkacaktım; dosdoğru yürüdüğüm yoldan sapmamak uğruna.

"Serüvenden öte, güçlü bir manaydı yaşamak! Ben sadece sürprizlerimin peşinden koşup durmayacaktım… Tutsaklığımı, benliğimi, zincirlerimi ve prangalarımı parçalamak, yeni baştan doğmak, en başından itibaren sevmek ve mutlak bir inançla özgürleşmek istiyorum!" diyerek çıkıyorum yollara.

2

Yalnızlığın sessizliğine çekildiğim anlar, beni ifadesi zor sevinçlere götürüyordu. Zahirî görüntülerden kurtulup aklın ve kalbin okyanuslarına dalıyordum. Sakince davranıyordum. Böylesi durumlarda üç şey vardı meşgul olduğum: Ya düşünmek ya dua etmek ya da hayatı okumak…

Ve nadir de olsa kalem tutmak, içimden geldiği gibi.

Ancak yazmamaya tahammül edemediğim vakitler kaleme sarılıyordum. Az ama sürekli yazarak bitirdiğim defterler en yakın sırdaşım, vazgeçilmez malım mülkümdü. Yazdığımda içimdeki ağır külfetin borcunu ödemiş gibi oluyordum. Ve ruhen müthiş rahatlıyordum. Hiçleştirdiğim benliğimin ıstıraplarını, hayallerini, mutluluklarını kayıt altına almakla daha bir güven duyuyordum yolculuktaki o 'ben'e.

Şu cümlelerdeki "Şimdi bulunduğum mekân ve zaman biraz sonrasının başlangıcıdır. Uğradığım insani çehreler ile doğa manzaraları, bana beni anlatmakla yorulmayı, pes etmeyi, hırsı, tutkuyu içimdeki zindana mahkûm etmeyi sağlıyor. Ve Rabbim, her ânı bir mucize kılmıştır." İfadelerim, arı bir aşk hakikatçisinin sarsılmaz ve keskin bakışlarıdır.

Elime kitabı aldığımda çıktığım manevi seyahat, tarifsizdi. Yeryüzünün bütün maddi sorunlarından varlığımı arındırmış halde 'Hakkalyakîn' beyinlerin kalbindeki aşka indikçe, hafifliyordu körpecik gurbet yüreğim. O anlar serçeler gibi havalanıyordum, küçücük bir hışırtı yetiyordu ürpermeme, dalıp gittiğim satırlarda…

Kimlerle tanışmadım ki sözcüklerin aracılığıyla… On binlerce yıl önce yaşamış bilgelere, ressamlara, peygamberlere, devrimcilere, şairlere, Allah dostlarına o denli yakınlaşıyordum ki adeta yanı başımda oturuyorlarmış gibi derinden derine yaşıyordum onları. Ne güzel arkadaşlardı hepsi. Hepsini bir kalemde seviyordum, özlüyordum ve eksikliklerini hissediyordum, uzaklaştıkça onlardan. Özümün özünde uyuyan aşkı uyandırmama yardımcı oldukları için onlara müteşekkirdim.

Yaralı ve hasret dolu yüreğimi sizlerden habersiz bırakmayan Rabbime buradan teşekkür ediyor, en kutsi aşkımla O'nu ne çok sevdiğimi haykırmak istiyorum: Şükür!

"Mücadelemdeki serüvenimde bana karşılıksız ve hesapsız yardım eden bir grup var: Bunlar Allah için okumayı ve yazmayı, ekmek ve su gibi gereksinim olarak görenlerdir." Doğruydu; ihtimale yer bırakmayan bir betimlemeydi bu, bana dair. Bahsi geçenler sayesinde Simurg olup yollara çıkmamış mıydım?

Ama hâlâ çabalıyorum mağaramdan tamamen çıkabilmek için… İnsanın benliğindeki çılgın arzulardan, bitmek bilmeyen isteklerden kolay kolay feragat edemeyeceğini kavramıştım. Zordu; üstün bir irade gerektiriyordu körleşmiş, yosun tutmuş, unutulmaya terk edilmiş kuyulardan tırmanmak ve ben bunu biliyordum…

Evrenselliği kuşatan gerçek duyularla gidiyordum idealimin aşkına!

Çünkü bilinenin arka perdesindeki bilinmeyeni keşfediyordum. Ona varmak sürecindeki yol, benim yegâne hikmetimdir, şaşkınlığımdaki aşkımdır, ayaklarımdaki kuvvettir, tahayyülümdeki yıldızlardır, bağrımdaki en kızıl, en alev, en can yakan ateştir: Gideceğim!

Gideceğim, Rabbin nurundaki peygamberî davete!

Yüreğimdeki aşk ateşinin ışıltısıyla gecem gündüz, nefretim sevgi, yalnızlığım çoğul oluyordu.

Birikiyordu demlendiğim her insandaki kıssalarım, hikâyelerim, anılarım. Göz göre göre şahit olduğum trajediler, sol yanımda kesik yitik, yetim ve öksüz izler bırakıyordu. Hepsini kederim gibi görüyordum.

Usul usul olgunlaşıyordum: Ve 'OL'uyordum.

Ah o sevgiyle bakan duruşum! Yürüyüşüm! Kucaklayışım! Karıncayı, yeni filizlenmiş bir bitkiyi, bir çiçeği, savunmasız bir hayvanı incitmemek için dikkatin ayrıntılarına muvaffak olan inceliğim, dillere destandı.

Karşılaştığım dramatik olayların üstesinden gelmek öyle zor gelmiyordu bana artık.

Yeşerttiğim "hayat ağacı" vakti geldiğinde meyvelerini vermekten sakınmıyordu: Hak ettiğim gibiydi her şey!

…

Sırrımı yalnızca gölgeme açıklıyordum. Elbette bunun bir hikmeti vardı: Gerçekleşmesi istenilenin, tehlikeli kulaklara ulaşmaması inancıydı. Haklıydım ve "Kimileri var ki sade-

ce şeytanına değil, bütün şeytanlara hizmet etmekte kusur etmez; kimileri de var ki meleklerine yardımcı olurken, iyi niyetle hareket ederken yanlışa sürüklenir, doğruyu ve eğriyi ayırt edemez." Defterime not düştüğüm bu aforizmam, muhakkak bir yaşanmışlığa atıftı.

Az konuşmak.

Çok düşünmek.

Yolda olmak.

Özgürlükle birleşmek.

Hicrette var olmak.

Ve hüzün kalmak…

Bariz özelliklerimdir. Dışarıdan bakıldığında kolay gibi gözüküyordu. Oysa benliğime özenip yola çıkanların niceleri yolda tökezledi, yoruldu, sıkıldı, başaramadı ve o yolculuğu alaya alarak geri döndüler.

"Hatırla milyarlarcasını!" diyorum kendime… Menzile kaç tanesi ulaşabilmişti?

Beni Rabbimde ve peygamberimde dosdoğru kılan tek vasıf; dürüstlüğümdür.

Çünkü bu dünyadaki manevi ayrılığım çoktan gerçekleşmişti.

Bu dünya varsın onların olsun.

Rabbim bana yeter!

…

Başkalarının iltifatına mazhar olmak için çıkmamıştım merhaba dediğim evimden, ailemden, yurdumdan. Onlara

hoş görünmek, yalanlarına sessiz kalmak ve şöhret, tutku peşinde koşmak değildi soylu mücadelem.

Ruhumun gönlündeki ışığın etrafında döndürülmekle vazifelendirilmiştim: Aşk!

Mucizeler beklemek, içeriği talan edilmiş sabır kavramına bel bağlamak, birilerinin ansızın çıkıp gelmesiyle harikalar diyarına gitmek gibi oburca eylemlere, söylemlere sığınmamıştım; bunlar kaderime tamamen zıt şeylerdi.

Katlanması güç zahmetlere girmiştim; sayısız seçenekler içinde bana özgü işaret levhasını bulmak ve onu takip etmek… Bu uğurda kimileyin karanlıklarda kalmıştım gündüz vakti; kimileyin de aydınlıkta bulmuştum kendimi, gecenin ortasındaki teheccütte… Bazen de özlemle yanıp tutuştuğum annemi, babamı, kardeşlerimi, komşularımı ve arkadaşlarımı anımsadıkça, gözlerimden yaşlar akmıştı…

Toprakla bir olup ismi cismi lisanlarda unutulmuşları da saymıyordum!

Dökülen gözyaşlarım fazla söze hacet bırakmıyordu: Fedakârlığın gereksinimleri!

Ama gümbür gümbür akıyordu aşkımdaki nehir… Devrimleşiyordum, çoğalıyordum, güçleniyordum… Bastığım yerleri zelzeleye uğratıyordu şarkım, kavgam, umudum ve Rabb-i Yârim…

Yaşanılacak bir başka hayatın olabileceğini tasavvur ediyordum, o en asil düşün sırdaşında.

Bütünüyle pozitiftim, sevinçtim. Uzaktım yeis illetinden.

Doğar doğmaz yabancılaştığım kıyılardan uzaklaştıkça, bana seslenen karşı kıyılara farkında olmadan yakınlaşı-

yordum. Gittiğim topraklar, içimde hep yeni düşünceler ve duygular uyandırıyordu. Böylesi durumlarda kalbimin beynindeki tahlil ve teşhisi hazırdı. "Hazır öğretilerden, sinsi dayatmalardan vazgeçişin ve ruhumu kemiren görünmez azılı dişleri sökmenin yegâne koşulu, yalnızlığın yurduna iltica etmektir."

3

İlk yolculuğumdu vapur.
Vapurdan inerken önümde duran adamın geçmeme izin vermediği sahneyi düşünüyorum; yorumsuz kaldığım o kısa anlardan bir an.

"Bir dakika durup düşünür müsünüz?" diyen garip ve meczup adamın peygamberî seslenişi.

Susmuştum, neye uğradığımı şaşırmıştım. Böylesi bir iletişimle daha önceleri hiç muhatap olmadığını hatırlayıvermiştim, belleğimden süratle geçen kısa metrajlı felsefi filmde. Nedenini sorgulamadan emre itaat etmiştim… "Neyi? Neden? Kimi?" diye soramadan.

"Yapamıyorum." demiştim.

Adam bana bakmıyordu, dikkat çekmek için de yapmamıştı bu fevri eylemini. Sorusunu değiştirmişti.

"Bir dakika durup düşünmez misiniz?"

Kocaman bir kararsızlıkta çakılıp durmuştum. Yabancı adamla aramda bir metre mesafe ya vardı ya yoktu… Suskunluğa gömülmüştüm. Başım öne eğilmişti. Gözlerim son-

suzlukta kaybolmuştu. Neden sonra kelimelerin dilimden nasıl çıktığını anlamadan:

"Başardım!" deyivermiştim bir çırpıda.

Tanımadığım adamla -zaten mümkünü yoktu tanımanın, çünkü ömrümdeki birinci yolculuktu ve ilk kez gittiğim bir kentti- yaptığım iki üç dakikalık diyalog, saatlerce konuştuğum uzun muhabbetlerden kat be kat etkili olmuştu. Öyle ki yolculuk öncesi aldığım deftere, not düştüğüm ilk cümlelerdi bunlar. "Kader, her daim sahibinin yanında… Düşün ve aklını kullan!

Allah'a güven!

Allah'a dayan!

Yalnızca O'na yönel!"

…

Artık düşünmeyi, düşünmenin faziletlerini, bir yolcu için bulunmaz erzak olduğunu kavramıştım: Azık!

Palmiye ağacının altında otururken, maziye emanet bıraktığım bu özlü, sade, süssüz tamamen iyimser konuşmaları düşünüyordum.

Geçen zamana bakıyorum. "Sanki ömür bir göz kırpması kadar hızlıca geçip gidiyordu." düşüncesine takılıp kalıyorum.

Mutluydum, lügatleri aşan bir umutla dopdoluydum. Ve heybemde bana ait olan yıldızlar, hiçbir vakit eksilmedi, yitirilmedi. Nurunun ışığını söndürmedi kâinatın yaratıcısı Rabbim.

Çünkü insani kibirlerin bataklığında boğulmamıştım. Mümkün olduğu kadar kendimi uzak tutuyordum sözde ve

gözde temiz, iyi, ahlaki ama özde kirlenmiş, paslanmış, canavarlaşmış karakterlerden; o karakterlerin inşa ettiği muntazam yahut virane saraylarından.

…

Anlamaya, tanımaya çalışıyordum; akılların aklındaki idraki, sevmelerin sevgisindeki ilahi özü, nefretlerin nedenindeki iblisi kökeni.

Gerçekten de iyimserdim, barışseverdim, seyyahtım, çocuktum, gençtim, yaşlıydım, aşk savaşçısıydım… Yollarıma atılan dikenler, taşlar, kahredici sözler, günü geldi sahibine dönüp sertçe vurdu. Mahlûkata yakışmayacak hallerle yüz göz olduğumda, yalnızca başımı sağa sola çevirip gidiyordum.

"Bilmiyorlar, anlamak istemiyorlar… İllaki ölüm gelecek, öyle anlayacaklar sinelerdeki dünya yanılgısını!"

Bu teşhisim kararmış gönüllere, sararmış tenlere balyoz darbesi indirirken; buna rağmen bildikleri üç beş günlük eğlencelerine gülerek, coşarak, kendilerinden geçerek devam etmeleri… Beni kalın surlarla çevrili susuşlara mahkûm ediyordu.

Ah Rabbim! Beni anladığını ve herkesten en çok, pek çok daha çok anladığını biliyorum!

"Son gülen iyi güler." Bu tecrübeyle kanıtlanmış manaya sarılarak, pusulama bakarak, meydan okurcasına "Devam!" diyordum yola!

…

En sevdiğim yerlerdi sonsuz tenha ufuklar. Gökyüzünü bir başka seyrediyordum. Yeryüzündeki canlıları bir başka

seviyordum. Kırılgan, mahzun, masum ve mazlum bir yüreğim vardı.

Nice kez ağlamıştım çok sevdiğim metruk yerlerde; yalnız, hüngür hüngür, biraz mavi ve biraz gri... Ama feda etmiştim istila edilmiş ruhumun özgürlüğü için dünyevi zevkleri, kariyerleri ve mülkleri ve amirleri ve hâkimleri… En az içim kadar huzurluydu dış kabuğum ve bu huzurumun garip sevinci, etrafıma müthiş enerjiler saçıyordu.

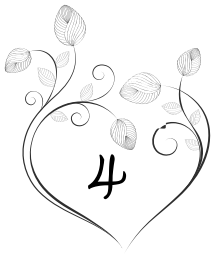
Ne pahasına olursa olsun söz vermiştim, sözümün sonuna kadar gitmek üzere "Merhaba" dediğim, sapmadığım yolculuğumun çizgisine.

Ruhsuz ve kalpsiz ve akılsız tüm davetlere, davetçilere derinden gelen bir solukla "Hoşça kal." demiştim.

Sevdalıydım tek kişilik macerama. İliklerime dek yaşıyordum yaprakların dalından düşüşünün raksını, bulutların bağrındaki yağmur damlalarını, rüzgârın esintisini, denizlerin dalgasını, bilge kelamları, aşkın yakamozlarını, bir ayet olan insanların peygamberî hüznünü ve sevincini…

Bitmeyen bir azimdi, beni sevgilinin gönlündeki uçsuz bucaksız diyarlara ulaştıran. Dinmeyen hoş bir sedaydı şiirim. Anlattıkça çoğalan bir renktim: Gökkuşağıydım!

Zaman ilerledikçe neler neler öğrenmemiştim ki şu fani geçidin baki olmak hevesine kapılan insanlarından…

Uğradığım adresler bana düşlediğimi, peşinden koştuğumu düşündüğümden de fazlasıyla vermişti. "Benliğin egosundan sıyrılmak ve arınmak, bir ölüm kalım savaşıdır." deyişim aslında tarihsel bir metafordur; aynen işliyordu yürürlüğünü.

Kutsal, kültürel, antik, edebi imgelere varmıştım. Farklı diyarlardaki duygu yoğunluğunu hep aynı samimiyetle yaşıyordum. Hepsine ait anılarım vardı. Kim bilir kaç kez aşina olduğum sokaklardan, dağlardan, masmavi denizlerden geçmiştim, tutanaksız kayıtlarda…

Her uğrayışım bambaşka düşler ve yeni düşünceler oluşturuyordu dipsiz uçurum yüreğimde.

Bekleyenim yahut beklediğim de yoktu.

Durmak, durdurulmak bana uzak mefhumlardı. Öyle ya "İnsan, ölümü göze aldığında kaybedeceği hiçbir şeyi yoktur." diye ısrarla vurguluyordum. Takvimler bu söylediğimin doğruluğuna şahittir, dökülen yapraklarda.

Çünkü ey benliğim!

Rahatlığı bırakıp, ruhumdaki tufanların, zelzelelerin, volkanların, çığlıkların yankısına göz yumup, kulak kapatmadım... Mühürlenmek istemedim!

Sesime ses verdim.

Çığlığıma kulak kesildim.

Ve o gün bugündür yürüyorum, büyüyorum, bilgeleşiyorum, aşkla kucaklaşıyorum…

Acılarımı dinliyorum geçmiş zamanların şimdiki seslerinde; Tur Dağı'nın Musa'sı, Hira'nın Peygamberi, Calvary Tepesi'ndeki İsa, ateşin serinleştiği İbrahim, Kenan illerinin ermişleri ve kutsal toprakların âşıkları, âlimleri misali.

Bütün olumsuzluklara rağmen asla küsmüyorum, kızmıyorum, lanetler okumuyorum insanlığa… En yıkıcı darbelerde dahi öğrenileceklerin olacağına kati biçimde inanıyorum: Şuursuz intiharların eşiğinde!

…

Ah inancım ve sancım! Cinsiyet, kimlik, dil, renk tanımıyordu.

Yüzlerdeki "bakışların portresine" bakıyordum. Sözcüklerdeki tınıyı çözümlüyordum. Kalplerdeki sevginin ağırlığını ve hafifliğini ölçüyordum. İstisnasız hepsini saygıyla kucaklıyordum. Fakat bunların ancak bir kısmı benimle geliyordu; çünkü malayani sözlere ve işlere ayıracak ne bir dakikam ne de bir düşüncem vardı.

Geri kalanlar!

Üzülmekten başka çarem kalmıyordu. Bazı yaralara merhem olamayacağımı anlıyordum. Kederi gidermek için kü-

çücük bir umut ışığını yakalamak uğruna seferber olan varlığım; değiştirmek, iyileştirmek ve güzelleştirmek adına çaresiz kalınca, acizlik ortaya çıkınca, ölümüne suskunluklara, amansız sızılı yalnızlıklara gömülüyordu: Kalbimi aşkıyla ferahlatan Rabbimin dualarımı kabul edeceği en yalnızlık hali!

Bir yıldırım gibiydi dilimden çıkan şuh cümle. "Yemin olsun, baş koyduğum hedeften şaşmayacağıma, dönmeyeceğime…"

Sadıktım, ruhun ilk toplumsal sözleşmesine.

Asırlar geçti dünyada, akıl almaz olaylar, olgular gerçekleşti, göçüp gidenler, sürgünle cezalandırılanlar, ayrılığı bilfiil yaşayanlar olmuştu sayısız. Onca maddi ve manevi barikatlara rağmen ödün vermiyordum ihtilallerine. Bir bakışım vardı masallarında uyuyanlara, "Söylenecek sözüm yoktur!" diyordum, yıldırım hızıyla.

…

Ağlayarak!

Kaçıp sığındığım kimsesiz köşeler, yurtsuz bulutlar, sahipsiz maviler durmadan artıyordu, çağırıyordu beni; kendimi tanımlamaya ve bulmaya ve Allah için niçin yaratıldığıma!

Az idi gülmelerimin kahkahaları. Öfkeliydi midemin açlığı. Uyku ise artık dayanılmaz bir hal alınca, bedenim ister istemez teslim oluyordu dinlenmeye. Fakat kalbim huzurluydu. İnan kalbim huzurluydu!

Bir yanım mütemadiyen uzaklardaydı, gölgesini arıyordu. Eksikliğini duyumsadığım o yankım; ben yakınlaştıkça uzaklaşıyordu, ellerimi uzattıkça o ayrılıyordu, seslendikçe ve göründükçe o kayboluyordu: Aşkı önemli kılan kovalamaca!

Ve "Ben gizli bir hazineyim." diyen Rahman'ın bende bitmeyen kelamı… "Beni bul ve Beni tanı!"

Şikâyetçi değildim asla…

Yaslandığım okyanuslar, ruhumun havsalasını zorluyordu. Muzaffer bir komutandım vapurumda, belki de en daimi yolcusuydum ben, belki de en suskun yüz bendim. Ne denilirse denilsin adına… Ben onların görmeye yetkin olmadığı dünyalarda, tartışılmaz asil bir yürek ülkesiydim.

Bilmezler tenimin altındaki saklı haykırışların devrimlerini!

Yorumlayamazlar zihnimdeki ucu keskin imlerin mızraklarını!

Kavrayamazlar avuçlarımda özgürce severek uçan kuşların dilini!

5

Bir çöldeydim.

Bastığım yerlerde ayaklarımın izi çıkıyordu, ara sıra geri dönüp "Ne zaman esir edilmiş bir rüzgâr, esip izlerimi silip süpürecek?" diye sorguluyordum.

Mevsim bahardı, gökyüzü pırıl pırıldı, yeryüzü dümdüzdü. Ortalıkta hiçbir canlı görünmüyordu. Nasıl, nerden, hangi vakit bu çöle geldiğimi hatırlayamıyordum.

"Rüya mıydı?"

Değildi.

"Geçmişin çarkına takılan bir hatıra mıydı?"

Hayır.

Kaderimdeki serüvenin yalnızca bir bölümüydü bulunduğum çöl. Olmayanların çokluğu, envai gerçekleri tüm çıplaklığıyla ortaya sererken, aklıma felsefi sorular üşüşüyordu.

Cevap bulmak kaygısı gütmüyordum. Fakat upuzun düşüncelerle meşgul oluyordum.

"Sonsuzlukta bir anlam arıyorum mânâma!" diye bağırıyorum kendime. Mânâ… Bütün sözlüklerde öteki adı aşk olan mânâ!

Yaşadığım şu hayat nasıl da benziyordu bu ıssız, yalnız çöle… Yalnızca bana özgü iç fırtınalarımın ıslıklarını kimseye anlatmaya kalkışmayacaktım elbette. Bu benim karakterimin özgün bir parçasıydı. O his sadece bende olmalıydı, bir ömür boyu birlikte yaşayabilmek ve onu taşıyabilmek için.

Yoksa?

Yoksa benden çalacaklardı, kirlenmiş dillerinde değiştirip, gerçeği gizleyip, parçalayıp pazarlayacaklardı ve sonra harflerimi de alarak paramparça edeceklerdi. Ve bir köşeye yığılıp, şeytanice eğleneceklerdi, sözcüklerimle dalga geçeceklerdi, bununla muazzam keyif çatacaklardı… Üstelik utanmadan, hiçbir şekilde sıkılmadan yapacaklardı bunu. Bu kıyıma, bu zulme, bu sömürüye, bu talana izin vermeyecektim, fırsat tanımayacaktım: Hakkı söylemekten asla korkmamak!

…

Yürümeye devam ediyorum.

Güneşin sıcaklığı, alnımda boncuk boncuk terlere sebep oluyordu. Gittikçe susadığımı fark ediyorum. Müthiş enerji harcıyorum. Bedenimin acizliğiyle yüzleşiyorum. Oysa bedenim ki sanki ilelebet dinamik ve dirençli olacakmış gibi çalışıp duruyordu. Direnmeye çalışıyorum fakat ister istemez yoruluyorum. Bağdaş kurarak oturuyorum.

Peygamberî bir aşkla parmağımla kuma bir çizgi çiziyorum, bir söz yükseliyor çölün bağrından, o kadar Muhammedî ki "İşte böyle; bu, Yüce Allah'ın yoludur." Son-

ra çizginin sağına ve soluna iki çizgi daha çiziyorum, "Bunlar da şeytanın yollarıdır."

Söz bitmemişti.

Ellerimi orta çizginin üstüne koyuyorum, Efendilerin en Efendisi, âlemlerin Rabbi Allah'ın yâri ve dostunun yaptığı gibi… Tam bu esnada Rahman'ın kelamı, bütün sevgisiyle ehli aşk gönüllere ulaşıyor, onlardan biri de bendim.

"Dosdoğru yoluma uyun. Sizi Allah yolundan ayrı düşürecek yollara sapmayın. Allah, size bunları sakınasınız diye tavsiye etmektedir."

Büyük harflerle bir kelime yazıyorum: ALLAH!

…

"Garip! Zaman kavramını bir an yok ettim!" diye edindiğim anlık duygu; benliğimi varlıkta yok etmenin mücadelesi değilse, söyle neydi?

Çeyrek saat sonra kalkıyorum, belirsizliğin umuduna akıp gidiyorum.

Çöldü, ötekiliğime en aşina kara parçası.

Lisanların anlamakta kifayetsiz kaldığı bir sessizliği, iç dinginliği, enine boyuna yaşayarak, sevgiyle ve aşkla idrak ediyorum. Düşünmenin engin sularında kulaç açmanın ayrıcalığını tadıyorum.

Bu çöl, hızlıca akıp giden zamanda durmamı ve şimdiye dek geçen yılların çetelesini çıkarma muhasebesini yapmama vesile oluyor.

Sırtüstü uzanıyorum.

Gözlerimle sınır koyamadığım semayı izliyorum.

İnsan aklının ve kalbinin kâinata dahi sığamadığını keşfediyorum: İlahi mucize!

Bir şeyleri kanıtlamanın peşinde koşup varlığımı feda etmiyordum ama varlığımın mucizesini kanıtlamanın peşinde koşup duruyordum.

Ben bendeki 'ben'in kunt girizgâhlarına girmeye çalışıyordum. Biliyordum kolay olmadığını. Bu isteğe ulaşmanın çokça emek gerektirdiğini anlıyordum. Düşe kalka gittiğim süreçte, alnımdaki terler, tenimdeki esmerlikler, saçlarımdaki aklar, gözlerimdeki ferler, avuçlarımdaki dirayetler, koynumdaki sevdalar… Mutluluğun muştuluğunu haber veriyordu: Mutluluğu yaratan Allah'tır muştuluk.

Daha çok gidecektim.

Ölümle tanışana dek sevecektim, tahayyül ettiğim evrenin kalbini.

"Tamam!" diyorum ve "Gitmeliyim" hükmüyle dayanabildiğim kadar ilerlemeye çalışıyorum.

Açlık, susuzluk, güçsüzlük yakama yapışıyor.

Ve nihayet bir belde görünüyor.

…

O beldeye doğru usul usul yaklaşıyordum ya da o belde bana doğru yakınlaşıyordu. İkilemlerdeki serbestliğin, aklın gücünü belirlediğini düşünüyordum: İrade ve ihtiyat!

Giriş.

Şaşkındım, çölü geride bırakmıştım. Yabancı yüzlerle çarpışıyordum. Beni tanımıyorlardı, yeni görüyorlardı. Herkes susarak, ağızbirliği yapmıştı bilinçsizce.

Konuşmuyordum, bakışlarımla içecek bir şeyler arıyordum.

Çınar ağacının devasa görüntüsü gözbebeklerime sığıyor. Ağacın hemen yanı başında duran kuyuya ilişiyor gözlerim. Kuyu ile aramdaki mesafe boyunca, gözün hikmetini tespit etmeye kalkışıyorum fakat yorumsuz kalakalıyorum.

Ve su, avuçlarımdan kuruyan damağıma temas ediyor: Su ve insan.

"Selam ey dünya halkı!" diyorum sevinçle, ellerimi yana açarak, zararsız biri olduğumu ima ederek. Durduğum noktadan yayılan cümlenin etkisiyle, belde halkı arkasını dönüp uzaklaşıyor benden. Beni herhangi bir köyün, beldenin ya da şehrin delisi sanmışlardı; nakaratı fazla ağır bir hükümdü, boynuma dolanan: Deli!

Garipsemiş miydim?

Hayır.

Çünkü alışmıştım insanların insafsızlığındaki acımasız önyargılara.

Birkaç yudum suyu avuçlayıp içtikten sonra vedalaşıyorum, oradaki görünmeyen yalnızlıklara, ifşa edilmeyen acılara, tarihe gömülen gerçeklere, avuntuların alışkanlıklarına …

Aşkla Dokun Hayata

Hayata aşkla dokunmak için sürprizlerimiz sizi facebook sayfamızda bekliyor.

facebook.com/
askladokunhayata

Yalnızca Rabbine Yönel

ÖMER ÇOBAN

"Ey Rabbim! Aşk Sensin!" diyen Ömer Çoban, kendini dünya cenderesine kaptırıp da manevi yoksulluk yaşayan insanlığa "Yalnızca Rabbine Yönel" kitabıyla huzurun adresini gösteriyor.

Yalnızca Rabbine Yönel

ÖMER Ç

Bilinenin arka perdesindeki keşfediyordum. Ona varma yegâne hikmetimdir, şaşkın ayaklarımdaki kuvvettir, tah bağrımdaki en kızıl, en alev

Birikiyordu demlendiğim hü hikâyelerim, anılarım. Göz g trajediler, sol yanımda kesil izler bırakıyordu. Hepsini ke

Usul usul olgunlaşıyordum: Karşılaştığım dramatik olay öyle zor gelmiyordu bana a

Yeşerdiğim "hayat ağacı" vak vermekten sakınmıyordu. Ha

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511252

#17

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari